

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1656

§. 156. Et cum esset Petrus in atrio deorsum. v. 66

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

erant verberibus multis, & ea Christo impegerunt, nolite sic brutè irrue-
re, prius intelligite, antequam agatis aliquid. Sed video, ministri non sunt
prudenciores neque meliores Dominis suis, nisi forte in hoc, quod, si alapa
leuiore sunt colap his, in his instigendis ministri fuerint mitiores Dominis
suis. Interea tibi Domine Iesu gratias ago pro his alapis quibus ostium be-
nedictum, instrumentum gustus vexatum fuit à ministris istis, qui solent
vorando, potando, detradendo, garriendoque peccare, & erant digni vt a-
lapis caderentur quotidie, sed tu medicinam pro illis sumpstisti, imo & pro
me. Idcirco profunde adoro te Domine Deus & Saluator meus.

HOrrore certe plena sunt omnia, quæ hac nocte erga Christum gesta
sunt, ita vt nec mens satis capere, nec lingua aut calamus exprimere
valeat. Hoc sufficit: *fecerunt in eum quacunque voluerunt.* Quid non autem ex-
cogitarunt odio & rabie insatiabili in eum adacti? Vicissim sibi succe-
dentes Ministri impij, vt longioris noctis fastidium subleuarent, Satana
instigante, in eum quælibet audebant, non solum blasphemando, conuiri-
ando, maledicendo, sed etiam toto corpore exagitando. Hinc aliqui asse-
runt ex mente S. Hieronymi, aliorumque SS. multitudinem, atrocitatem-
que iniuriarum noctis huius, non nisi in die Iudicij reuelandam. Certe in-
numeras per ministros impios tunc depromptas iniurias & blasphemias in
se, voluit Christus per pios Ecclesiæ suæ Ministros quotidie in finem vsque
sæculi compensari, idque per matutinas horas & laudes, vbi omnes Crea-
turæ inuocantur ad eius benedictionem & præconium, loco maledictio-
nis tunc perpeffæ. Quid ergo dicemus de illa nocte? nescio quo nomine
eam possim appellare: ex parte mysterij fœcunda est, & ideo admirabilis;
ex altera parte ærumnis plena est & adeo miserabilis. Crudelis Christo est
& luctu digna, nobis interim felix est & fructuosa, in ea præcipuum redem-
ptionis nostræ opus inchoatum est, & Actus primus Passionis Dominicæ
est absolutus. Sed adhuc vna restat scena quam protinus contemple-
mur,

§. 156. *Et cum esset Petrus in atrio deorsum. v. 66.*

Digreditur hic Euangelista relicto Christo inter principaliores mi-
nistros impudentissimos, inter arma & dentes, leones & vrsos, inter ser-
pentinum & vipereum genus Pontificum, inter alapas & Colaphos, inter
maledicta, & sputa, & ludibria, & pergit ad minores ministros, quomodo
etiam illi passionem Domini suo modo auxerint promouerintque, ne ullus
deesset status vel conditio hominum, pro quorum culpa non daret hic Sal-
uator lytrum & copiosam redemptionem, Quid igitur minus ministerium

& secundarij serui agunt circa Christum mali? Hoc, quod Petrum eius designatum vexant Vicarium, ita vt illum ad abnegandum principalem suum compellerent, & sic omnibus amicis suis denudarent. Quomodo autem hoc perfecerint, accurate prosequuntur Euangelistæ, ad nostram instructionem, ab ouo vt dicitur seu primo initio exorsi, aiunt enim quod Petrus securus fuerit Christum captiuum à longe, amore quodam, quo erga Dominum præ alijs ardentius afficiebatur, sperans quod posset latere & videre euentum rei, adiunctus est ei & alius quidam discipulus, ita notus Pontifici, vt potuerit etiam secum Petrum introducere. Introductus Petrus permiscuit se vilioribus ministris in atrio ad ignem, modo stans, modo sedens, modo accedens, modo paululum recedens, explorans quid ageretur de Christo Domino suo. Hac occasione factum est, vt variæ interrogationes ei sint propositæ, quæ sequentur, ex quibus tandem crebra eius secuta est ruina. Hoc considerans non parum percellor, quis enim crederet in aula Pontificis hominem venturum ad lapsum cum Pontificis nomen importet officium securitatis tantæ, in transeundo huius vitæ fluuio, quantum importat securitatem famis, si habites cum pistore. veruntamen aula Pontificis fuit Petro occasio lapsus.

Domine Deus, video quod neque locus neque tempus sit satis potens arbitrium Hominis tenere, à lapsu, sed gratiæ tuæ plenitudo & Hominis cum ea cooperatio. Idcirco bene dixit Sanctorum tuorum vnus, quod nec vestis nec professio faciat monachum, scilicet bonum, sed sancta morum conuersio, alias omnis creatura de se apta est seducere miserum hominem inclinatum sic ad ruendum, sicuti lapis ad descensum.

Domine Deus nostet, & amor meus, quod si me mundus alliciat, si caro ad blandiatur, si tentet Diabolus, si pro innata obseruataque natura peccatum fores pulsare præsumat, si pro veteri satis nota consuetudine sodales inuitent, si denique ad pristinam malæ vitæ vesaniam me prouocet voluptatis illecebra! aspice in me & miserere mei Deus, confiteor planissime, quod non stabo, nisi tu me fulcias, quod non viuam, nisi mihi inspires gratiam, quod non perseuerabo mea vi, nisi tu me perseuerare doceas, suggerendo talia media, per quæ euadam periculum, lucret præmium.

§. 157. *Et venit vna ex ancillis Summi Sacerdotis, v. 66.*

Vel casu venit hæc, vel agitata à Diabolo, vt tentaret Petrum, cæteris ancillis curiosior, audacior, & procacior, curiosior si vt videret, quinam starent in atrio vel milites vel externi sequentes captiuum: audacior, si vt ostentaret præsentibus, vel pulchram specie vel ornatam plus cæteris: procacior